

bringe os til om muligt at lade Forslaget gaa let og med Tavshed igennem, ligesom et andet Forslag i denne Tid jo gaar med Tavshed gennem Rigsdagen.

Imidlertid, vi maa endnu dvæle lidt ved den afdøde. Den foreslaaede Laanefond bestaar af 30 Mill. Kr., der maa aarlig udlaanes indtil 2 Mill. Kr., og Laanene skulle ydes til fem i § 1 nærmere bestemte Formaal, samt til, som der staar, andre lignende Formaal, naar Ydelsen af Laan maatte være hjemlet ved Finanslov eller ved særlig Lov. Her kan nu straks komme en Kollision frem, og den vil sikkert komme. Rigsdagen kan paa Finansloven eller ved særlig Lov bevilge Laan af Statskassen, og naar saa Laantageren kommer til Fondens Bestyrelse og siger: disse Penge ere bevilgede, maa jeg nu bede om Pengene, kan Bestyrelsen ganske rolig svare dertil: Det kan saamænd gerne være, der vedtages saa mange mærkelige Ting i Rigsdagen, men det er os, der raade for Pengene, og vi have nu disponeret over de 2 Millioner, der ere til Raadighed, saa dette Laan kan ikke gives, Pengene ere beslaglagte. Ingen kan forhindre Rigsdagen i at vedtage en hel Del af hinanden ganske uafhængige Laanebevillinger, som maaske tilsammen overskride det Beløb, som Fonden kan udrede, og paa den anden Side kan ingen Magt i Verden tvinge Fondens Bestyrelse til — den er heller ikke berettiget dertil — at udlaane mere end Maksimumsummen, de 2 Millioner. Altsaa, Rigsdagens Vedtagelser kunne gøres virkningsløse af Fondens Bestyrelse, medmindre Rigsdagen bevilger en Ekstrasum ud over de 2 Millioner. Men saa er den Grænse, der er sat, fuldstændig illusorisk, og hvor bliver saa den regelbundne Ordning af, det, som det efter Motiverne er Maalet at opnaa? Skal Rigsdagen holdes inden for visse Grænser med Hensyn til sin Lyst til at bevilge Laan, ser jeg ikke, at det bedre sker ved, at Laanefondens Bestyrelse enten bagefter eller forud nedlægger Veto, end ved, at Finansministeren gør sin Indflydelse gældende her paa Rigsdagen for at holde Ønsker om Laan tilbørlig nede.

Til Fonden skal henlægges 30 Mill. Kr.! Men deraf ere de 17 $\frac{1}{2}$ Millioner, altsaa godt op over Halvdelen, allerede udlaante. Ved disse Penge er der intet som helst for Fondens Bestyrelse at gøre andet end at modtage Afdrag og Renter i hver Termin. Da det nu simpelt hen sker efter Lister, som allerede ere til Stede, og der altsaa ingen Regnekunster er ved det, synes

en særlig Bestyrelse ikke nødvendig til at indkassere disse Terminsydelse; der er intet her at bestyre. Tilmed er at bemærke, at af disse 17 $\frac{1}{2}$ Millioner er henimod de 10 Millioner administrerede af Forskudsforeninger og af Nationalbanken, saa der vil Fondens Bestyrelse aldeles ikke have med de enkelte Laantagere at gøre. Saa er der kun 12 $\frac{1}{2}$ Millioner tilbage at disponere over. Disse Penge fremkomme ved, at der tages 11 Millioner fra Statsanstalten for Livsforsikring og 1 $\frac{1}{2}$ Millioner fra Statskassen. Jeg vil, indtil jeg ser det, betvivle, at Rigsdagen gaar med til at flytte disse 11 Millioner over i denne Kasse, og skulde Rigsdagen ikke gøre det, falder jo hele Fonden til Jorden. Som sagt, jeg betvivler, at Rigsdagen vil gøre det. Jeg takker det ærede Medlem, som nylig talte (J. Jensen, Aalborg borg Amts 1ste Valgkreds), ganske vist ikke for den Tilslutning, han gav den Betragtning, jeg gjorde gældende forleden Dag, men for den fulde Forstaaelse af den Argumentation, som jeg den Gang bragte frem. Ministeren vilde jo nu være grumme ilde stedt, hvis Rigsdagen ikke vedtog Loven om Statsanstalten for Livsforsikring, men derimod vedtog det her foreliggende Lovforslag. Lad os imidlertid tænke os det utrolige. Altsaa, Finansministeren faar de 11 Mill. og møder hos Fondens Bestyrelse med 12 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Lidt efter gør Fondens Bestyrelse Genvisit hos Finansministeren og afleverer til ham de 10 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., thi i Henhold til Lovens § 3 kunne de Midler, som ikke ere anvendte til Udlaan, indestaa til Forrentning i Statskassen — om dette nu betyder en Ret for Fondens Bestyrelse til at faa dem anbragte i Statskassen eller en Ret for Statskassen til at optage dem, fremgaar ikke af Ordlyden, og det kunde jeg ønske at vide Besked om —, og Lettelsen, thi det hele gaar jo ud paa at lette det trætte Ministerium, bestaar saa i, at Fondens Bestyrelse skal anbringe de 2 Mill. Kr. Ministeriet maa derimod anbringe de 10 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og Fondens Bestyrelse har ikke nogen som helst Indflydelse paa, hvorledes disse Penge anbringes, eller paa, hvad der kommer ud af den. Det næste Aar har Fondens Bestyrelse faaet noget ind i Renter og Afdrag, altsaa faaet noget til Disposition, og hvad Fondens Bestyrelse mangler, sender den blot Bud efter hos Finansministeren, der saa udbetaler det, og saaledes gaar det fremdeles. Men det er sandelig et højest besynderligt System. Jeg vil nu antage, at Ministeren maa finde